

Overskrifter paa andre Conti. Naar man har været nødsaget til enkelte Anskaffelser eller Sligt, hvor et enkelt Instrument maaskee endog kan sluge det Meste af hvad der er anført paa en af disse specielle Underconti, saa har man maattet knappe af paa andre Gjenstande, der høre under den vedkommende Conto, og det er denne Erfaring, som gjør, at man forlanger Summen under Cet, hvilket jo heller ikke har fundet nogenfømhelst Modstand fra Udvalget. At Summerne virkelig ere forbrugte til de paa-gjældende Diemed, vil fremgaae deraf, at af Totalsummen 5,800 Rd. er brugt: i det første Aar 5,790 Rd. 62 $\frac{1}{2}$ s., i det andet Aar 5,799 Rd. 58 s. og i det 3die Aar 5,770 Rd. 37 s. Det vil altsaa sees, at man ingenfinde har overskredet Totalbevillingen, men det er dog medgaaet, i et enkelt Aar endog paa Skillingen nær, og det er ganske vist, at det er ved megen Selvfornægtelse og kun ved strengt Tilsyn fra Ministeriets Side, at man har holdt sig fuldstændig indenfor disse Beløb. Der er jo ogsaa ved forskjellige Leiligheder fremkommet Begjæringer om at faae extraordinaire Bevillinger; jeg husker ikke i dette Dieblif, om nogen af disse Begjæringer er bleven indrømmet, flere, ved jeg, ere blevene afflaaede, men det maa Skolen naturligvis finde sig i. Naar den, saaledes som f. Ex. nu med Hensyn til Londoner-Udstillingen, kommer med en ærbødig Forespørgsel om, i den Aaledning at faae noget Mere, saa maa den finde sig i, at der siges Nei; men jeg troer, man handler urigtigt mod dette Institut ved at fratage det det, som i det Hele er begrundet, og som kun ved en meget streng Deconomi nogenlunde har kunnet fyldestgjøre de mangfoldige Formaal, som ere henviste til Institutet. Naar man spørger, om Skolen gaaer ind; naar Summen sættes ned til 5000 Rd., saa kan jo derom ikke være Tale; men naar man erindrer, at det er den eneste Anstalt af den Art, vi have her i Landet, den betydelige Virksomhed, den udfolder, og det gode Dmbyomme, den finder hos alle Sagkyndige, idetmindste udenfor Folkethinget, og tildeels ogsaa udenfor Landet — i Sverrig og Norge sætter man stor Priis paa den — saa troer jeg ikke, der er Aaledning til at fravige det, der er blevet anseet for at være det Ordinaire,

og hvorpaa dens Administration har anseet sig berettiget til at kunne gjøre sikker Regning. Overhovedet maa det være mig tilladt at gjøre den Bemærkning, at det er ganske naturligt og fuldkommen i sin Orden, at nye Poster, naar de fremkomme, maae gennemgaae den alvorligste Discussions Skjærnsild, men at der paa den anden Side, ved Finantslovens Behandling det ene Aar efter det andet, lidt efter lidt maa danne sig Punkter, som man tør haabe ere udebatterede, og som saaledes formindste Omraadet af de Gjenstande, der bestandig ligge under Forhandling. Jeg troer, det vilde være meget uheldigt, om det skulde blive til Praxis, at alle Finantslovsforslagets Poster, selv de, der allerede endeligt ere fremgaaede af en saaban alvorlig Prøvelse, hvert Aar skulde behandles og betragtes forfra, og at dette navnlig vilde lægge en meget væsentlig Hindring i veien for den hurtigere og simplere Afgjørelse af Rigsdagens Anliggender, hvorpaa man har haabet, og hvormed man har fortrøstet hverandre i alle de foregaaende Aar. Medens jeg altsaa ikke skal bryde nogen Landse for de Begjæringer, der gaae ud over det Sædvanlige, haaber jeg, at det høie Thing ikke vil fravige den Bevilling, som er passeret paa de hidtilværende Finantslove, hvorpaa, som bemærket, den hele Administration, den hele Ordning af disse Forhold er indrettet, og om der end med Hensyn til Anskaffelsen i de første Aar kan være større Behov i saa Henseende, saa maa det dog ogsaa erindres, at der senere kommer en Vedligeholdelse til, som voxer med Gjenstandene og altsaa formindsker den Sum, der kan anvendes til nye Anskaffelser. Jeg skal altsaa lægge de Herrer paa Hjerte, ikke at berøbe dette Institut Midlerne til at vedligeholdes i den gode og agtværdige Stand, hvori jeg troer det staaer.

Hvad Stutterivæsenet angaaer, saa skal jeg aldeles slutte mig til den ærede Ordfører i den Henseende, at jeg, da der foreligger et Lovudkast, som rimeligvis om saa Dage vil blive indbragt her i Thinget, og som ordner hele denne Sag, ikke her vil indlade mig paa de Betragtninger, der vistnok da i rig Masse ville fremkomme; jeg skal altsaa ikke blot henvise den ærede Rigsdagsmand (N. Hage), der allerede her har fremsat og ligesom aabnet Felttoget